

Arrest

nr. 274 881 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 april 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied met een Nederlands Schengenvisum.

1.2. De dienst Voogdij van de FOD Justitie wees op 22 mei 2019 een voogd aan voor verzoeker.

1.3. Op 7 augustus 2019 diende de voogd een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker werd in oktober 2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat werd verlengd tot verzoeker de meerderjarigheid bereikte.

1.4. Op 2 maart 2020 diende de voogd een voorstel in voor een duurzame oplossing op grond van artikel 61/19 van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 6 november 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 januari 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2020 werd ingediend door :

R.(...), R.(...) R.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Suriname

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 10.04.2019 in België aankomt met een Nederlands Schengen visum en toegestaan verblijf tot 11.06.2019. Betrokkene dient op 07.08.2019 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/15 in en later op 02.03.2020 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/19. Dit heeft als gevolg dat hij vanaf 27.09.2019 tot zijn 18e verjaardag in het bezit gesteld wordt van een attest van immatriculatie. Een A-kaart wordt echter niet afgeleverd omdat er geen objectieve elementen zijn die bewijzen dat een verdere duurzame oplossing in Suriname niet mogelijk zou zijn en dit rekening houdend met zijn recente aankomst in België, zijn leeftijd en de aanwezigheid van verschillende naaste familieleden in Suriname.

Betrokkene beroept zich op de lange behandelingsduur van zijn aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/15 en artikel 61/19. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie enkel een proceduredocument is dat aangeeft dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op basis van artikels 61/15 en 61/19 in onderzoek is. Het feit dat er een zekere behandelingsduur van deze aanvraag is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beroept zich op zijn minderjarigheid als buitengewone omstandigheid die hem verhindert alleen terug te keren naar Suriname. Echter, betrokkene werd achttien jaar op 09.11.2020 en dus niet langer minderjarig. Momenteel is betrokkene reeds negentien jaar en toont hij niet aan dat hij als gezonde meerderjarige niet in staat is om alleen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België, ter staving waarvan hij twee schoolattesten voorlegt met betrekking tot schooljaren 2019-2020 en 2020-2021 waaruit blijkt dat hij modulair onderwijs tot winkelbediende volgt. Hij legt tevens zijn rapport voor van schooljaar 2020-2021. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene momenteel reeds meer dan een jaar niet meer leerplichtig is en dat geen bewijzen voorlegt van actuele scholing. Het feit dat hij in België twee jaar naar school geweest is, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene heeft echter steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn scholing mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene niet aantoont dat hij zijn eventuele scholing niet kan verderzetten in het land van herkomst, waar de

onderwijstaal eveneens het Nederlands is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezinsleven met zijn Belgische pleegouders en pleegzussen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met zijn (voormalige) pleegouders en hun kinderen maar dit pas sinds april 2019. Betrokkene is nu meerderjarig en valt niet langer onder pleegzorg. Bovendien beschikt hij in het land van herkomst ook nog over nauwe familiebanden, met name zijn ouders, zijn jongere broer, zijn maternale grootmoeder en minstens één maternale tante wonen in Suriname. Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat hij zijn gezinsleven in Suriname op normale wijze kan verderzetten en uitbouwen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat de nicht van zijn moeder (zijn pleegmoeder) en haar gezin de Belgische nationaliteit hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om zijn terugreis te bekostigen. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op de steun van zijn in België verblijvende familieleden of zijn familieleden in Suriname. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine

zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen idee zou hebben hoe hij in Suriname zal moeten leven waar er niemand zou zijn die voor hem kan zorgen. Echter, we stellen vast dat betrokkene over een ruim familiaal netwerk beschikt in Suriname. Noch huidige aanvraag 9bis noch het administratief dossier bevat objectieve elementen die bewijzen dat een verdere duurzame oplossing in Suriname niet mogelijk is. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Suriname en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij niet terecht kan bij één van zijn ouders, die tevens instaan voor de zorg voor zijn jongere broer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Suriname. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene wenst zich te beroepen op het hoger belang van het kind en verwijst in dit kader naar het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind en naar artikel 22bis van de Belgische grondwet. Hij beroept zich op het feit dat hij zijn identiteit hier gevormd heeft, dat hij recht op onderwijs heeft en verwijst hiervoor naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Echter, we merken op dat betrokkene momenteel negentien jaar oud is en dus niet langer minderjarig. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op het hoger belang van het kind zoals gestipuleerd in het kinderrechtenverdrag. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag luidt namelijk: "Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt." Bovendien heeft de Raad van State gesteld dat dit verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Ook van artikel 22bis van de Grondwet heeft de Raad van State reeds gesteld dat dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt

(RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene pas sinds april 2019 in België verblijft, dat hij geen recente schoolattesten voorlegt, dat hij niet langer leerplichtig is gezien zijn meerderjarigheid, dat de onderwijstaal in Suriname dezelfde is als in Vlaanderen en dat hij over een ruim netwerk van naaste familieleden beschikt in het land van herkomst. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar Suriname zijn hoger belang, als prille meerderjarige, zou schaden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de verregaande Covid-19 maatregelen waardoor reizen naar Suriname niet verantwoord zou zijn en er geen enkele mobiliteit voor handen zou zijn. Vooralsnog moet de coronapandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat vluchten van en naar Suriname beperkt mogelijk zijn, vluchten worden toegelaten van en naar bepaalde bestemmingen. Reizen naar Suriname blijkt aldus mogelijk. We merken verder op dat betrokkene niet aantoonde dat hij tijdens zijn reis niet de nodige hygiënemaatregelen zou kunnen respecteren zodat hij op een veilige manier kan reizen. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Surinaamse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Suriname terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij tot de gegrondheid behoren, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat zich altijd hard ingezet zou hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat het Nederlands zijn moedertaal is, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij een overeenkomst van alternerende opleiding voorlegt evenals een ondersteuningsplan pleegzorg uit september 2020 en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het vertrouwens-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige Minteh-procedure, de ongebruikelijke wijze waarop de verblijfsprocedure werd afgerond (!), zijn minderjarigheid, de heersende Covid-19 maatregelen, het feit dat hij verstoten is door zijn familie in Suriname, zijn integratie in België, zijn band met zijn pleeggezin in België en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de wet.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van nationaliteit en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige Mintehprocedure, de ongebruikelijke wijze waarop de verblijfsprocedure werd afgerond, zijn minderjarigheid, de heersende Covid-19 maatregelen, het feit dat hij verstoten is door zijn familie in Suriname, zijn integratie in België, zijn band met zijn pleeggezin in België en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

Verzoeker kan onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 01.09.2020 werd er weldegelijk uiteengezet waarom hij niet kan terug keren naar Suriname.

a)

De verzoeker was minderjarig.

De verzoeker wenst te benadrukken dat hij vanwege zijn minderjarigheid in het kader van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het artikel 22bis van de Grondwet verblijfsrecht kan bekomen.

Met de belangen van het kind dient eveneens rekening te worden gehouden.

- Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

- Artikel 22bis van de Grondwet:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Ook het Kinderrechtenverdrag bepaalt duidelijk dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij bestuurshandelingen.

- Artikel 49, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag:

"Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding. "

De preambule van het Kinderrechtenverdrag verwoordt de geest van het Verdrag als volgt:

"De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Indachtig dat de volkeren van de Verenigde Naties kunnen vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens en in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd en hebben besloten sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in grotere vrijheid te bevorderen,

Eraan herinnerende dat de Verenigde naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben OP een bijzondere zorg en bijstand.

Ervan overtuigd dat aan het gezin als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen.

Erkennende dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving in een sfeer van geluk, liefde en begrip,

Overwegende dat het kind volledig dient te worden voorbereid op het leven van een zelfstandig leven in de samenleving, en dient te worden opgevoed in de geest van het in het Handvest van de Verenigde Naties verkondigde idealen, en in het bijzonder in de geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit

Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, 'het kind op grond van zijn lichamelijk en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte'. Erkennende dat er, in alle landen van de wereld, kinderen zijn die in uitzonderlijke moeilijke omstandigheden leven, en dat deze kinderen bijzondere aandacht behoeven."

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 effectief:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

Het spreekt voor zich dat hij als minderjarige zich beroept op zijn recht OP onderwijs en dat hij omwille van het feit dat hij zijn identiteit in België heeft gevormd, verzocht om in België te mogen blijven om hier verder zijn leven uit te bouwen.

Dat hij als het ware een deel vormt van de Belgische jeugd.

b)

De verzoeker heeft in België zijn familie en vrienden.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker woont bij zijn pleegouders hier in België die tevens familie van hem zijn, meneer S.(...) B.(...) en mevrouw V.(...) H.(...). Beiden hebben de Belgische nationaliteit Bovendien hebben zij ook dochters, de pleegzusjes van verzoeker.

Dat deze gezinssituatie normaal is voor de jongeman. Dat dit het kerngezin is waarnaar verwezen wordt in he

Wanneer de verzoeker zijn aanvraag zou moeten doen in het land van herkomst, zou hij worden gescheiden van zijn kerngezin bestaande uit zijn pleegouders en pleegzusjes.

Zij hebben dan ook de volgende aanbevelingsbrieven opgemaakt :

Van zijn pleegvader en -moeder :

"R.(...) is vriendelijke en behulpzame jongen. Hij is leergierig en denkt aan zijn toekomst. Inmiddels volgt hij al twee jaar een school centrum werken en leren in Antwerpen. In 2019:2020 heeft hij stage gelopen bij Cafetaria Z. bedrijf Antwerpen. In het 2de leerjaar heeft hij zelf stageplaats gevonden bij de Albert Hêijn in Antwerpen. Dad deed ons goed dat we zagen dat hij een gedreven jongen is. Hij woont al bijna 2 jaar bij ons thuis en mijn dochtertjes 6 en 5 jaar zien hem als een grote broer en kunnen niet zonder hem. Ze zijn al helemaal gewend aan hem.

Groet van pleegouders van R.(...) S.(...) B.(...) en V.(...) H.(...)"

Van zijn pleeggrootvader:

"Beste

Graag willen wij dat R.(...) R.(...) hier in België blijft en een verblijfsvergunning krijgt. Hij is een heel lieve jongen. Hij wil graag leren en zijn toekomst opbouwen.

Groetjes

H.(...) G.(...) H.(...)"

Van zijn pleeggrootmoeder:

"Beste heer/mevr

Hierbij wil ik door geven dat R.(...) R.(...) een lieve en vriendelijke jongen is. Hij is leergierig en behulpzaam. Wij willen graag dat hij hier blijft en een verblijf krijgt

Met vriendelijke groetjes

R.(...), I.(...) v.(...), Antwerpen/België

Hoogachtend"

Van zijn voogd:

"AAN WIE HET AANBELANGT- TO WHOM IT MAY CONCERN

Op 22 mei 2019 werd ik door de FOD Justitie - Dienst Voogdij verzocht de voogdij waar te nemen van R.(...) R.(...) R.(...), een 16-jarige jongen van Surinaamse origine, verblijvend in Hoevenen bij het gezin B.(...)-H.(...).

Bij de eerste ontmoeting aan huis maakte ik kennis met een heel tengere en bedeesde jongen. Bij volgende gesprekken was duidelijk merkbaar dat R.(...) zich meer en meer had geïntegreerd in het gezin (pleegvader, pleegmoeder en twee meisjes) en nu er ten volle deel van uitmaakt.

R.(...) ontpopte zich als een welbespraakte jongen, die zich tot doel had gesteld te studeren en later aan het werk te kunnen, hetgeen in zijn land van herkomst gezien de familiale omstandigheden aldaar onmogelijk blijkt.

In de omgang met zijn (pleeg)familie en zijn voogd getuigt R.(...) van heel veel respect, wat ook wordt bevestigd door zijn begeleiding bij Pleegzorg en de school.

R.(...) is werkwillig, wat hem in het kader van zijn huidige studies een werkovereenkomst heeft opgeleverd.

Opgemaakt te Nulerke op 3 november 2020

J.(...) D.(...) - voogd voor FOD Justitie

(...)

(...)"

In zijn land va herkomst, Suriname heeft het biologische gezin van verzoeker hem verstoten.

Dit blijkt uit het uitgebreide ondersteuningsplan van de dienst Pleegzorg:

"Volgens (S.(...) en V.(...) - pleegzorgers):

[...]

Samenleven met je gezinsleden ? Contacten met je ouders /familie ?

- R.(...) komt goed overeen met de pleegzorgers en hun kinderen.
- R.(...) geeft aan aan de pleegzorgers om contact te willen hebben met andere familieleden in Suriname, o.a. oma en zijn broer.
- Hij heeft ook een goed contact met de ouders van de pleegmoeder.

School? Werk?

- Hij is gemotiveerd om naar school te gaan en zijn best te blijven doen.
- R.(...) wilt heel graag werken om een centje bij te verdienen.

[...]

Volgens (R.(...) - pleegjongere):

[...]

Samenleven met je gezinsleden ? Contacten met je ouders/familie ?

- Ik woon graag bij mijn pleegzorgers en hun dochters. Ik voel dat ik tot het gezin behoor en heb mijn plekje hierin.
- Ik heb nog een broer in Suriname. Hem spreek ik ongeveer 3x per maand.
- Ik heb een goed contact met de ouders van pleegmoeder.

School? Werk?

- Ik ga naar deeltijds onderwijs en volg handel/verkoop.
- Vorig schooljaar heb ik stage gelopen in de cafetaria van Zorgbedrijf, ik vond dit leuk. Ik kon ook starten als jobstudent, maar dit is niet doorgegaan wegens Covid19.
- Ik ga nu solliciteren bij Albert Heyn.

[...]

Volgens ((J.(...) - voogd):

[...]

Samenleven met je gezinsleden ? Contacten met je ouders/familie ?

- R.(...) en zijn pleeggezin doen alles in gezinsverband. Samen zijn is bij hen heel belangrijk.
- R.(...) heeft enkel contact met zijn kleine broer.
- R.(...) heeft geen contact met zijn ouders. Deze vragen zelfs niet achter hem. R. is ook geen vragende partij.

[...]

Volgens (N.(...) - Pleegzorg):

[...]

Samenleven met je gezinsleden ? Contacten met je ouders/familie ?

- Het samenleven met zijn pleeggezin gaat goed. Je merkt dat R.(...) echt opgenomen is als een gezinslid. Ook zijn pleegzusjes zijn onmisbaar geworden voor hem.
- De belangrijkste contacten in Suriname zijn met zijn oma en zijn jongere broer.
- R.(...) is verstoten door beide ouders. Wij maken ons toch wel zorgen hoe hij met dit omgaat. Wanneer hij met zijn broer belt, komt mama zelfs niet aan de telefoon vragen hoe het is. Voor R.(...) is dit nog een heel moeilijk te bespreken stuk. We trekken dit open tijdens de begeleidingsgesprekken van Pleegzorg. Hij maakt zich zorgen over zijn broer.

[...]"

Bovendien wenst de verzoeker aan te stippen dat het artikel 8 EVRM het begrip familieleden noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleden aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden .

Dat de verzoeker jarenlang samenwoont met zijn pleeggezin dat bestaat uit familieleden van de jongeman. Dat hij als minderjarige opgroeide bij hen en zijn pleegouders en pleegzusjes ziet als zijn kerngezin. De banden met hen zijn zeer nauw, daar zij hem opvingen wanneer zijn biologische ouders hem verstootten. Dat het duidelijk is dat de verzoeker een gezins- en familieleden geniet in België.

b)

De verzoeker is ingeburgerd.

Verzoeker heeft zich altijd hard ingezet om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

Verzoeker heeft het Nederlands als moedertaal aangezien hij afkomstig is uit Suriname.

Op deze manier is hij dan ook meteen kunnen starten in het reguliere onderwijs in België.

Hij volgt sinds 2019 modulair onderwijs: Winkelbediende DBSO bij het Centrum voor Leren en Werken te Antwerpen

Op zijn rapport van vorig schooljaar zijn de volgende lovende commentaren te lezen:

"R.(...), een dikke pluim voor het werk dat je hebt geleverd in tijden van Corona. Je hebt thuis opdrachten gemaakt zoals gevraagd terwijl dit waarschijnlijk niet zo gemakkelijk was om alles zelfstandig te verwerken.

[...]

Je bent een zeer goede en aangename leerling. Je werkt rustig mee en doet wat er van je gevraagd wordt.

[...]

Je bent een beleefde leerling met respect voor je medeleerlingen en leerkracht.

[...]

Je bent altijd aanwezig, je bent vriendelijk en beleefd, je doet wat gevraagd wordt.

[...]

Je bent een aangename leerling en we hebben je graag op school"

Ook dit schooljaar is de klassenraad reeds zeer tevreden over de verzoeker:

"1. Context en/of Beginsituatie van de leerling:

2. Onderwijsbehoeften van de leerling

BGV: R.(...) werkt goed en graag mee in de klas. Hij begrijpt de opdrachten en deze worden goed uitgevoerd.

PAV : R.(...) is een heel vriendelijke leerling die wil leren. Hij stelt vragen waar nodig. Hij heeft zijn screeningsbundel volledig afgewerkt. Hij kan een formulier invullen, hulpmiddelen gebruiken, gegevens opzoeken in tabellen en grafieken. Hij kan ook de regel van drie toepassen en grootheden omzetten. Zijn schrijfvaardigheden zijn zwakker. Extra Nederlandse les kan hem hier mee helpen. Ik ga hem hier ook extra opdrachten (vdab Nederlands) geven.

TB: Aanwezigheden zijn heel goed, steeds beleefd en vriendelijk, ibal-coach zoekt samen met hem naar een voetbalclub.

Werkplekieren : Kan gaan solliciteren bij AH, heeft ibal-coach. Komt zijn afspraken na.

Taal/Zorg : Online vdab cursus Nederlands (L.)

3. Welke interventies zijn er nodig?(max.3) : opvolgen taal en zichtbaarheid (aansluiting) in groep

4. Wie voert de interventies uit? LKR, TB, ibal-coach"

De verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar heeft ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

"Verzoekster betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op af doende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als af doend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekster terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

c)

De verzoeker is werkbereid.

Hij toont dit aan via zijn overeenkomst van alternerende opleiding bij het Centrum voor Leren en Werken te Antwerpen bij Albert Heijn.

De verzoeker wenst zich uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

"Eénieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen."

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen :

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest.

Verzoeker heeft zich thans ingezet voor de Belgische maatschappij en heeft hier kansen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Wanneer hij terug dient te keren naar het land van nationaliteit, is de kans groot dat hij geen werk zal vinden en niet in zijn eigen behoeftes kan voorzien.

Dat hij op heden niet zomaar de overeenkomst met de Albert Heijn in het gedrang kan brengen om een verzoek om regularisatie 9bis Vw. in te dienen.

d)

Op het moment van de aanvraag waren er strenge maatregelen ten gevolge van de Covid-19 oandemie. De verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, rekening houdend met de Covid-19-maatregelen die de mobiliteit in binnen en buitenland bemoeilijken.

4.4.

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers minderjarigheid, familiale banden, zijn vriendennetwerk, integratie, tewerkstelling en de heersende Covid-19 pandemie .

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk om zijn familie, vrienden en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Suriname dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

Verzoeker heeft op heden een sterke band met België en dient dan naar Suriname te gaan, waar hij nergens terecht kan, geen familie die voor hem zal zorgen en geen onderdak heeft.

Hij woont al bijna 4 jaar onafgebroken in België en beschouwt het als zijn land. Verzoeker heeft hier school gevolgd en kan meteen beginnen werken.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Suriname te gaan, zijnde :

- de behandelingstermijn van de Minteh-procedure heeft lang geduurd ;
- de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd ;
- de verzoeker heeft het Nederlands als moedertaal en is ingeburgerd ;
- de verzoeker was minderjarig op het moment van de aanvraag ;
- de verzoeker woont bij zijn familie met de Belgische nationaliteit.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.5

Met betrekking tot de lange behandelingsduur van zijn vorige verblijfsprocedure

De bestreden beslissing stelt dat dit een normale behandelingsduur betrof en dat verzoeker diende te weten dat het A.I. enkel een proceduredocument is dat aangeeft dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikels 61/15 en 61/19 in onderzoek is.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij op 07/08/2019 een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980.

Hierna werd de Minteh-procedure opgestart.

Verzoeker werd op 26/09/2019 uitgenodigd voor een interview.

Verzoeker verkreeg vervolgens een attest van immatriculatie geldig van 27/09/2019 tot 27/03/2020.

Op 08/09/2020 werd in plaats van een A-kaart toe te kennen aan verzoeker, het attest van immatriculatie nogmaals verlengd tot 09/11/2020 (datum meerderjarigheid).

Aangezien dit op zich een positieve beslissing inhoudt, kon deze beslissing niet aangevochten worden in hoger beroep maar verzoeker had tegelijkertijd geen recht meer op verblijf na zijn meerderjarigheid.

De verzoeker had dus geen beschikking tot een rechtsmiddel om de eindbeslissing met betrekking tot de Minteh-procedure aan te vechten.

Dit betreft weldegelijk een buitengewone omstandigheid!

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.6.

Met betrekking tot zijn minderjarigheid

De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker op het ogenblik van de beslissing reeds meerderjarig was geworden.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, was de verzoeker echter nog steeds minderjarig!

Aangezien het een beoordeling betreft over de ontvankelijkheid van het verzoek aangezien het niet is ingediend in het land van herkomst moet er uiteraard gekeken worden naar de minderjarigheid van de verzoeker op het moment van indiening.

Zoals hierboven reeds beschreven, betreft dit weldegelijk een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.7.

Met betrekking tot zijn scholing

De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker op het ogenblik van de beslissing niet langer schoolplichtig is.

Nochtans heeft verzoeker sinds 2019 school gevolgd in België en volgt hij ook dit schooljaar nog les in het Centrum Leren en Werken te Antwerpen.

(zie stuk 3)

Het is dan ook in zijn belang om deze opleiding verder te zetten in België.

Zoals hierboven reeds beschreven, betreft dit weldegelijk een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.8.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker op het ogenblik van de beslissing niet langer onder pleegzorg zou vallen en dat zij daarom geen kerngezin zouden vormen dat de bescherming geniet van artikel 8 EVRM.

De verzoeker is ernstig gegriefd door deze bewering!

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familielevens te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan het art. 8 EVRM zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RW 5.09.2016; RW 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RW 31.03.2017; RW 22.06.2017; RW 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RW 30.01.2015; RW 29.07.2015).

De verzoeker en zijn pleeggezin vormen weldegelijk een kerngezin. Zij wonen samen en de verzoeker heeft nog steeds recht op pleegzorg.

(zie stuk 4)

Zijn band met zijn gezinsleden in België valt dus weldegelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij wenst op de merken dat een reis naar Suriname in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding vormt met zijn pleegouders ne pleegzusjes. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zullen krijgen, waardoor hij voor altijd in Suriname zal moeten blijven.

Bovendien hebben zijn familieleden in Suriname de verzoeker verstoten!

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familielevens te hebben op het grondgebied van de staat.

Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM

Zoals hierboven reeds beschreven, betreft het gezinsleven van de verzoeker in België weldegelijk een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.9.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Suriname te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord,

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuur optreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Suriname zou gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van de aanvraag om machtiging tot verblijf, het schoolrapport van verzoeker van 2021-2022 en een attest van pleegzorg van 2 januari 2020 (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (RvS 23 juni 2021, nr. 251.025).

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat

de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 november 2020 de volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“II. Buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag tot verblijf niet conform art. 9.2° kan worden ingediend

De duurzame en lokale verankering ;

Het respect voor het gezin en de familiebanden - zie het artikel 8 E. V.R.M. en de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Het risico op de schending van het art. 3 E. V.R.M en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;

Het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie m.b.t. de vrijheid van beroep en het recht om te werken ;

Het respect voor het hoger belang van het kind - zie het art. 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het art. 22bis Grondwet ;

Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;

Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;

Artikel 1 van het Europees sociaal handvest;

Het criterium van de redelijke termijn.

2.1.

De verzoeker is afkomstig van Suriname en verblijft onafgebroken sinds 2019 in België.

2.2.

De verzoeker dient een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

-2.2.1.

De Raad van State omschrijft verder de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

- 2.2.2.

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

2.2.3.

De verzoeker wijst verder in zijn aanvraag op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, zijn lang legaal verblijf, de sterke integratie, zijn uitgebreid sociaal netwerk, zijn jonge leeftijd en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoeker deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

2.3.

Voorafgaande procedures in België

2.3.1.

Aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980.

Verzoeker diende op 07/08/2019 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980.

(zie het stuk 2)

Hierna werd de Minteh-procedure opgestart.

Verzoeker werd op 26/09/2019 uitgenodigd voor een interview.

Verzoeker verkreeg vervolgens een attest van immatriculatie geldig van 27/09/2019 tot 27/03/2020.

2.3.2.

Aanvraag overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980: onderzoek naar de duurzame oplossing

Verzoeker diende op 02/03/2020 een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980: onderzoek naar de duurzame oplossing.

(zie het stuk 3)

Op 09/03/2020 werd het attest van immatriculatie verlengd tot 28/09/2020.

Op 08/09/2020 werd in plaats van een A-kaart toe te kennen aan verzoeker, het attest van immatriculatie nogmaals verlengd tot 09/11/2020 (datum meerderjarigheid).

Aangezien dit op zich een positieve beslissing inhoudt, kan deze beslissing niet aangevochten worden in hoger beroep.

Besluit - lange termijn

De verzoeker verblijven sinds 2019 tot heden ononderbroken in België.

De verzoeker heeft een poging ondernomen om zijn verblijf in orde te stellen.

2.4.

Toepassing maken van het art. 9.2° Vreemdelingenwet impliceert dat de aanvraag ofwel gericht wordt via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Suriname, ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin de verzoeker beschikt over een niet-precaire verblijfstitel.

Deze laatste mogelijkheid is uitgesloten gezien verzoeker in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikt.

Dit betekent dat de aanvraag in casu in Suriname dient ingediend te worden.

De verzoeker heeft niet de financiële middelen om te reizen naar Suriname en is bovendien nog minderjarig.

Daarnaast gelden er nog steeds verregaande Covid-19-maatregelen, zowel in het binnen- als het buitenland, waardoor reizen naar Suriname niet verantwoord zou zijn en dus geen enkele mobiliteit voor handen is.

Dit maakt in hoofde van de verzoeker weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit.

2.5.

De verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd.

De verzoeker verwijst tevens naar de duur van de procedure, zijnde de Minteh-procedure.

De verzoeker is zoals reeds aangehaald sinds 2019 onafgebroken in België.

Er is een duidelijk aantoonbare duurzame lokale verankering van de verzoeker.

2.5.1.

Verblijfsduur

De verzoeker is al sinds 2019 onafgebroken in België.

2.5.2.

Inburgering

De verzoeker is ingeburgerd.

Verzoeker heeft zich altijd hard ingezet om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

Verzoeker heeft het Nederlands als moedertaal aangezien hij afkomstig is uit Suriname.

Op deze manier is hij dan ook meteen kunnen starten in het reguliere onderwijs in België.

Hij volgt sinds 2019 modulair onderwijs: Winkelbediende D. bij het Centrum voor Leren en Werken te Antwerpen

(zie de stukken 5 en 7)

Op zijn rapport van vorig schooljaar zijn de volgende lovende commentaren te lezen:

(zie het stuk 6)

"R., een dikke pluim voor het werk dat je hebt geleverd in tijden van Corona. Je hebt thuis opdrachten gemaakt zoals gevraagd terwijl dit waarschijnlijk niet zo gemakkelijk was om alles zelfstandig te verwerken. Je bent een zeer goede en aangename leerling. Je werkt rustig mee en doet wat er van je gevraagd wordt.

U

Je bent een beleefde leerling met respect voor je medeleerlingen en leerkracht.

U

Je bent altijd aanwezig, je bent vriendelijk en beleefd, je doet wat gevraagd wordt.

U

Je bent een aangename leerling en we hebben je graag op school"

Ook dit schooljaar is de klassenraad reeds zeer tevreden over de verzoeker:

(zie het stuk 8)

"1. Context en/of Beginsituatie van de leerling:

Onderwijsbehoeften van de leerling

BGV: R. werkt goed en graag mee in de klas. Hij begrijpt de opdrachten en deze worden goed uitgevoerd.

PAV : R. is een heel vriendelijke leerling die wil leren. Hij stelt vragen waar nodig. Hij heeft zijn screeningsbundel volledig afgewerkt. Hij kan een formulier invullen, hulpmiddelen gebruiken, gegevens opzoeken in tabellen en grafieken. Hij kan ook de regel van drie toepassen en grootheden omzetten. Zijn schrijfvaardigheden zijn zwakker. Extra Nederlandse les kan hem hier mee helpen. Ik ga hem hier ook extra opdrachten (vdab Nederlands) geven.

TB: Aanwezigheden zijn heel goed, steeds beleefd en vriendelijk, ibal-coach zoekt samen met hem naar een voetbalclub.

Werkplekieren : Kan gaan solliciteren bij AH, heeft ibal-coach. Komt zijn afspraken na.

Taal/Zorg : Online Vdab cursus Nederlands (L.)

Welke interventies zijn er nodig?(max.3) : opvolgen taal en zichtbaarheid (aansluiting) in groep

Wie voert de interventies uit? LKR, TB, ibal-coach"

2.5.3.

Werkbereidheid

De verzoeker toont zijn werkbereidheid aan via zijn overeenkomst van alternerende opleiding bij het Centrum voor Leren en Werken te Antwerpen bij Albert Heijn.

(zie het stuk 9)

De verzoeker wenst zich uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

"Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen."

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen :

• Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;

Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;

Artikel 1 van het Europees sociaal handvest.

De werkbereidheid van verzoeker is hiermee aangetoond.

2.6.

De verzoeker wenst zich uitdrukkelijk te beroepen op de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker woont bij zijn pleegouders hier in België die tevens familie van hem zijn, meneer S. B. en mevrouw V. H.

Beiden hebben de Belgische nationaliteit.

(zie de stukken 10 en 11)

Wanneer de verzoeker zijn aanvraag moet doen in het land van herkomst, zal hij worden gescheiden van zijn pleegouders en pleegzusjes. Hij is geïntegreerd in België en heeft geen idee hoe hij in Suriname zal moeten leven waar er niemand voor hem kan zorgen. Dit kan niet de bedoeling zijn van DVZ.

Dat de verzoeker omwille van de bovenvermelde omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft:

de behandelingstermijn van de Minteh-procedure heeft lang geduurd ;

de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd ;

de verzoeker heeft het Nederlands als moedertaal en is ingeburgerd ;

de verzoeker woont bij zijn familie met de Belgische nationaliteit.

2.7.

De verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar heeft ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

"Verzoekster betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekster terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikt in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.

"

(Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

De verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, rekening houdend met zijn minderjarigheid en de Covid-19-maatregelen die de mobiliteit in binnen en buitenland bemoeilijken.

BESLUIT:

Gezien de duurzame lokale verankering, gezien het Nederlands zijn moedertaal is, gezien zijn integratie zoals zijn opleiding in België, gezien de prangende humanitaire situatie en gezien de onmogelijkheid om terug te keren naar Suriname is de huidige aanvraag ontvankelijk."

2.9. In zijn middel houdt verzoeker een theoretische uiteenzetting waarin hij bevestigt dat de buitengewone omstandigheden "omstandigheden (zijn) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voor het overige herhaalt verzoeker in zijn middel in wezen de elementen die hij reeds in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had aangehaald. Het louter herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden volstaat niet om de concrete overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.10. Waar verzoeker opnieuw zijn minderjarigheid als buitengewone omstandigheid inroept, dient te worden gewezen op volgende overweging uit de bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich op zijn minderjarigheid als buitengewone omstandigheid die hem verhindert alleen terug te keren naar Suriname. Echter, betrokkene werd achttien jaar op 09.11.2020 en dus niet langer minderjarig. Momenteel is betrokkene reeds negentien jaar en toont hij niet aan dat hij als gezonde meerderjarige niet in staat is om alleen terug te keren naar zijn land van herkomst.”*

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de ontvankelijkheid - lees: de ‘buitengewone omstandigheden’ - dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en dus op 6 november 2020, toen hij nog minderjarig was, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet immers geen afbreuk aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)).

Verzoeker kan dus geen actueel belang doen gelden bij zijn middel in zoverre hij daarin de schending aanvoert van de schending van het ‘hogere’ belang van het kind, zoals opgenomen in artikel van 24 van het Handvest, in artikel 22bis van de Grondwet en in het Kinderrechtenverdrag. Aangezien verzoeker reeds sinds 9 november 2020 de meerderjarigheid heeft bereikt en de bestreden beslissing zijn ‘hogere’ belangen als kind niet langer kan schaden, kan hij zich niet langer dienstig op een schending van deze bepalingen beroepen.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Bepaalde intense sociale bindingen van de vreemdeling kunnen dan weer vallen onder het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63).

2.12. Verzoeker verwijst in zijn middel naar zijn Belgische pleegouders en hun dochters die volgens verzoeker zijn kerngezin uitmaken. Hierbij citeert hij een aantal aanbevelingsbrieven van zijn pleeg(groot)ouders en van zijn voogd. Op basis van enkele verklaringen die werden gedaan ten aanzien van de dienst Pleegzorg stelt verzoeker dat zijn biologische ouders hem hebben verstoten.

2.13. In de bestreden beslissing wordt betreffende het familieleven van verzoeker in België onder andere het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezinsleven met zijn Belgische pleegouders en pleegzussen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het

EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met zijn (voormalige) pleegouders en hun kinderen maar dit pas sinds april 2019. Betrokkene is nu meerderjarig en valt niet langer onder pleegzorg. Bovendien beschikt hij in het land van herkomst ook nog over nauwe familiebanden, met name zijn ouders, zijn jongere broer, zijn maternale grootmoeder en minstens één maternale tante wonen in Suriname. Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat hij zijn gezinsleven in Suriname op normale wijze kan verderzetten en uitbouwen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het feit dat de nicht van zijn moeder (zijn pleegmoeder) en haar gezin de Belgische nationaliteit hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2.14. Waar verzoeker in zijn middel benadrukt dat hij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing nergens als dusdanig wordt ontkend. In de beslissing worden wel een paar kanttekeningen geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker slechts sinds april 2019 samenwoonde met zijn pleegouders en hun gezin, hetgeen een relatief korte periode is. Daarnaast wordt aangestipt dat hij thans meerderjarig is en dus niet langer onder pleegzorg valt en dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Vervolgens wordt gesteld dat verzoeker in zijn land van herkomst nog over familiebanden beschikt. Tenslotte wordt een afweging gemaakt waarbij in herinnering wordt gebracht dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, die conform de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande niet als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Behoudens een aantal verklaringen, waarbij geponeerd wordt dat zijn biologische ouders hem zouden hebben verstoten, worden geen onoverkomelijke hinderpalen aangetoond die verhinderen dat verzoeker zijn gezinsleven in Suriname op normale wijze kan verderzetten en uitbouwen. Verzoeker weerlegt in zijn middel geen van de pertinente overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en toont bijgevolg niet aan dat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris een positieve verplichting

zou bestaan om het precare gezinsleven in België te vrijwaren. Er werd geen schending van het recht op gezinsleven aannemelijk gemaakt.

2.15. Wat verzoekers inburgering betreft, brengt hij in zijn middel zijn schoolloopbaan, zijn werkbereidheid en het gegeven dat hij bijna 4 (eigenlijk 3) jaar in België verblijft in herinnering. In de beslissing werd erop gewezen dat elementen van integratie *“die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Tevens wordt benadrukt dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan worden aanvaard dat bepaalde reeds aangegane engagementen de indiening van de aanvraag in België kan verantwoorden, *quod non in casu*. In de beslissing wordt op goede gronden overwogen dat *“(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat zich altijd hard ingezet zou hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat het Nederlands zijn moedertaal is, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij een overeenkomst van alternerende opleiding voorlegt evenals een ondersteuningsplan pleegzorg uit september 2020 en vier getuigenverklaringen) (...) niet als buitengewone omstandigheid (kunnen) aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Specifiek wat verzoekers scholing betreft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België, ter staving waarvan hij twee schoolattesten voorlegt met betrekking tot schooljaren 2019-2020 en 2020-2021 waaruit blijkt dat hij modulair onderwijs tot winkelbediende volgt. Hij legt tevens zijn rapport voor van schooljaar 2020-2021. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene momenteel reeds meer dan een jaar niet meer leerplichtig is en dat geen bewijzen voorlegt van actuele scholing. Het feit dat hij in België twee jaar naar school geweest is, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onttrokken. Betrokkene heeft echter steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn scholing mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene niet aantoonde dat hij zijn eventuele scholing niet kan verderzetten in het land van herkomst, waar de onderwijstaal eveneens het Nederlands is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker, indien hij werkelijk zijn opleiding in België wenst verder te zetten, hij hiervoor via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag kan indienen.

2.16. Verzoeker oppert in zijn middel ook dat de samenhang van de ingeroepen elementen in zijn geval ‘buitengewone omstandigheden’ uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar hij verzuimt te verduidelijken waaruit dit zou blijken. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig oordelen dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure en de aanvraag onontvankelijk verklaren.

2.17. In zijn middel herhaalt verzoeker dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omwille van de Covid-19-pandemie. Dit volstaat echter niet om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande te ontcrachten: *“Betrokkene beroept zich op de verregaande Covid-19 maatregelen waardoor reizen naar Suriname niet verantwoord zou zijn en er geen enkele mobiliteit voor handen zou zijn. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat vluchten van en naar Suriname beperkt mogelijk zijn, vluchten worden toegelaten van en naar bepaalde bestemmingen. Reizen naar Suriname blijkt aldus mogelijk. We merken verder op dat betrokkene niet aantoonde dat hij tijdens zijn reis niet de nodige hygiënemaatregelen zou kunnen respecteren zodat hij op een veilige manier kan reizen. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest*

nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Surinaamse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Suriname terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020)."

2.18. Verzoeker haalt in zijn middel tot slot wederom de lange behandelingsduur aan van de verblijfsprocedures die door hem werden ingesteld. Dit wordt evenwel niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker werd immers na zijn (eerste) aanvraag van 7 augustus 2019 reeds op 26 september 2019 door het bureau Minteh gehoord en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat twee maal werd verlengd tot aan zijn meerderjarigheid in november 2000. Verzoekers aanvragen op grond van artikel 61/15 en 61/19 werden onderzocht en er werd een *family assessment* doorgevoerd, maar de aanvragen gaven geen aanleiding tot de afgifte van een A-kaart omdat dit slechts gebeurt indien zou blijken dat een duurzame oplossing in Suriname onmogelijk zou zijn. Zoals in de bestreden beslissing in herinnering wordt gebracht, was dit *in casu* niet het geval. Uit niets blijkt dus dat de behandeling van zijn aanvragen buitensporig veel tijd hebben gevegd. In de beslissing wordt er trouwens ook op gewezen dat het feit dat er een zekere behandelingsduur van deze aanvraag is aan betrokkene *ipso facto* geen recht op verblijf geeft. Verzoeker heeft thans geen belang meer bij zijn betoog dat hij niet over een rechtsmiddel beschikte om de eindbeslissing in het kader van de Minteh-procedure aan te vechten en hij kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van het hoger belang van het kind, zoals vervat in artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet. Verzoeker heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven staan in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Verzoeker toont ook niet aan dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd, zodat evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel voorligt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN